

O confuzie anatomica si o dilemă religioasă

De **George Kun**

Iubesc Timișoara. În ultimii patru ani am vizitat-o des și pe durate lungi, pentru că în acest oraș trăiește iubita mea.

Orașul mai are însă și alte atracții pe care le apreciez. Shoppingul e la nivel european. Găsești tot ce vrei și, ca peste tot în lume, și ce nu vrei. Transportul în comun e foarte bun. Noile tramvaie turcești sunt elegante, spațioase, comode, nu prea aglomerate, pentru că vin des. Accesul în tramvai e la nivelul platformei de așteptare, aproape că nu trebuie să ridici piciorul. Vagoanele sunt silențioase și mersul e lin. Dar mai este o problema serioasă: cursul de calificare e prea scurt și total inadecvat și vatmanii au o problemă serioasă cu tranziția de la hățuri de cai sau volane de tractor la panouri și manete electronice. Dacă nu te ții bine sau dacă nu ștezi, smuciturile bruște te vor face să cazi în nas la oprire sau în fund la pornire. Geamurile sunt uriașe, merită să faci un tur al orașului și să te delectezi cu priveliștea. Mai sunt, desigur, și taxiurile, la prețuri moderate, chiar ieftine, poate mai numeroase decât e necesar. Nu aștepți niciodată mai mult de trei minute să vină unul la comandă.

Pentru viața culturală sunt patru cinematografe, renovate după standarde EU, în stil amfiteatru, iar selecția de filme premiate internaționale este mai mult decât satisfăcătoare. Mai sunt teatre

în limba română, maghiară și germană, festivaluri artistice de calitate, expoziții de artă locală și internațională și lansări de cărți. Dacă vrei aer liber, spațiile verzi și parcurile sunt vaste și bine amenajate pentru plimbări pe jos sau cu bicicleta și pline de bănci confortabile.

Canalul Bega e din nou curat și navigat de vapoare turistice. Pe mine m-a încântat să văd că până și în decembrie apele canalului sunt brăzdate de caiacele de competiție ale cluburilor, pentru că în tinerețe am practicat și eu acest sport pe Bega.

Cu caiacul pe Bega în ianuarie

O atracție majoră sunt plimbările lungi prin oraș și de-a lungul canalului Bega, o delectare și o ventilare a plămânilor și a minții. Traseul meu preferat, pe care l-am denumit *The Magnificent Mile*, după celebra promenadă din Chicago, trece pe lângă marea Catedrală ortodoxă, un *Corso* frumos cu o fântână împodobită cu pești mari din bronz, cu magazine șic, apoi Teatrul Național, strada Alba Iulia cu cofetării italiene și magazine cu suveniruri de calitate, făcute chiar în România, nu numai în China. E plin de muzicieni de stradă, caricaturiști, clowni, ceea ce creează o atmosferă plăcută.

În continuare strada se revarsă în Piața Libertății, foarte animată și ea. Acolo se află și Târgul de Crăciun, cu tarabe de lemn cu bunătăți locale sau aduse din Ardeal. Se mai adaugă o scenă deschisă unde se cântă și dansează, și un patinoar deschis toată iarna. Toate acestea atrag o mulțime de lume.

Pomul de Crăciun în centrul Timișoarei, 2026

În continuare, mergând pe strada Vasile Alecsandri se ajunge în Piața Unirii, o bijuterie în stil baroc, cu case, biserici și monumente proaspăt renovate, în culori splendide. Bisericile oferă concerte clasice, cu artiști locali sau străini. Galeria de artă și un muzeu se găsesc și ele în Piața Unirii.

De acolo se ajunge în frumosul Parcul Botanic, cu copaci bătrâni și zone florale splendide și, bineînțeles, o mulțime de bănci (nu comerciale, ci de șezut). La capătul parcului se traversează șoseaua și se ajunge în Parcul Julius, cu multă verdețură și copaci, dar marea atracție este muzica plăcută care se aude în surdină din difuzoare speciale ascunse printre tufișuri.

Din acest parc se intră la Julius Mall, cel mai mare și mai frumos din Timișoara, pentru shopping sau restaurante de clasă internațională. Tot acolo este și centrul de fitness *The World Class*, cu săli de sport și un splendid bazin de înot. Acolo mă duc de 3-4 ori pe săptămână, de obicei pe jos. Pe drum sunt câteva școli elementare, două licee și facultatea de muzică. În pauze și la terminarea orelor, străzile se umplu de tineri fericiți că sunt liberi să-și facă de cap fără nicio supraveghere. Unele grupuri stau și fumează, altele se plimbă și discută zgomotos.

Adesea aud lucruri foarte amuzante, unele chiar șocante. Zilele trecute mergeam pe strada Ungureanu și în fața mea mergeau agale patru băieți și o fată. Arătau cam de 14-15 ani. Părea că vorbeau cu toții, dar la un moment dat, fata a ridicat vocea și pe un ton autoritar și dominant a preluat disputa și a început să turuie ceva greu de urmărit și punctat la fiecare zece secunde cu expresia “Ce pu*a mea”, asociată pentru efect dramatic, cu o scurtă desfacere a brațelor cu palmele întoarse în sus. Întâi am crezut că nu aud bine, dar după ce a mai repetat de câteva ori “ce pu*a mea”, a devenit clar că am auzit foarte bine. Mai mult de curiozitate decât de indignare, voiam să mă conving că persoana cu acest limbaj colorat era o fată. Deși nu o vedeam decât din spate, m-am convins că era fată: cizmulitele ei erau de mărime cel mult 36, jacheta avea o linie de amforă, căciulița avea pompon, părul era lung și vocea era în mod clar feminină. Atunci mi-am luat inima-n dinți, m-am apropiat din lateral, ca să mă vadă imediat, și cu o voce domoală și cu un zâmbet discret am întrebat-o:

– Domnișoară, nu va supărați, chiar aveți una din “alea”?

M-a privit ușor nedumerită și m-a întrebat:

– De care?

Eu n-am răspuns, am continuat doar s-o privesc cu o ușoară impertinență.

– Aaaa, zise ea, ați auzit discuțiile noastre? Nuuuuu! Nu am una din “alea”, dar așa vorbim noi tinerii... Ați fost și dumneavoastră cândva tânăr, presupun, nu?

– Desigur, domnișoară, deși a fost demult. Se pare că vremurile s-au mai schimbat. Nouă ne plăcea ca fetele să vorbească ca fete. Ni se păreau mai atractive decât atunci când ne imitau pe noi, băieții. Oricum, mulțumesc pentru lămurire și sper că nu v-ați supărat că v-am suspectat de o tranziție anatomică. Oricum, nu e treaba mea.

– Nici vorbă, zise ea. Oricum, sunteți simpatic. Să aveți o zi bună!

Am grăbit puțin pasul, am depășit grupul și mi-am continuat drumul spre bazin, cu gândul la această conversație bizară. Poate că acest episod de limbaj vulgar era izolat la acest grup? Dar în zilele următoare am auzit atât de des un limbaj similar, încât am înțeles că aceasta era norma.

După câteva minute am observat două fete drăguțe, cam de clasa a VII-a, care s-au oprit în fața mea cu intenția clară să mi se adreseze. M-am oprit și eu să văd ce urmează. Una dintre ele, mai articulată și îndrăzneată, m-a întrebat:

– Știți cumva care e diferența dintre creștini și catolici?

– Da, știu, am răspuns. Depinde cât timp aveți, pentru că subiectul e complicat și o discuție pe această temă poate fi mai lungă.

– Va rog să ne spuneți, oricum, insistă fata.

– OK. Dar de ce vă interesează atât de mult acest subiect?

– Pentru că tata e catolic și mama e creștină și ei se ceartă tot timpul, nu am liniște acasă și vreau să înțeleg ce se întâmplă. Poate pot interveni și eu.

– E posibil că părinții tăi se ceartă din cu totul alte motive... Pentru început, pot să-ți spun că tatăl tău catolic, e și el creștin, și religia creștină are multe ramuri: catolici, ortodocși, protestanți (evangelici, baptiști, metodiști, prezbiterieni, penticostali etc.). Vezi cât e de complicat? Înainte de a continua, vreau să te întreb cum ți-a venit ideea să oprești în stradă un om total necunoscut și să-i și pui astfel de întrebări.

– E adevărat că nu vă cunosc, domnule, dar v-am observat de la distanță și mi s-a părut că aveți și vârsta și fața unui om care știe foarte multe, așa că am hotărât să încerc.

– Ceea ce spui e foarte măgulitor, domnișoară, dar nu ai prieteni sau colegi pe care ai fi putut să-i întrebi?

– Păi, să vă spun sincer, cei de vârsta mea nu știu nimic, nu-i interesează nimic, habar n-au de nimic și stau tot timpul cu nasul în telefon. N-ai ce să vorbești cu ei.

– E destul de trist ce îmi spui, domnișoară. Aș vrea să-ți cer o favoare în schimbul informațiilor pe care ți le-am dat.

– Desigur, cu plăcere.

– Data viitoare când stai de vorbă cu acești colegi și prieteni, spune-le tot ce mi-ai spus mie despre ei și sugerează-le să încerce să descopere lumea și să-și îmbogățească cunoștințele și din alte surse decât telefonul mobil. N-o să regrete. Și tu ai făcut așa.

– Mulțumesc că ați vorbit cu noi, domnule, sunteți foarte amabil.

Cele două fete s-au întors ca într-o piruetă și și-au continuat drumul. Mi-am văzut și eu de drum. Mă gândeam ce noroc am avut să vorbesc și să interacționez cu oameni foarte tineri și să le aflu gândurile, vederile și preocupările. Unii i-ar critica sau i-ar ignora pentru lipsa lor de cultură, de informație, chiar și de maniere, dar am constatat cu surprindere și plăcere că mulți tineri sunt deschiși și interesați să vorbească sau să învețe ceva de la oameni mai vârstnici, dacă simt că sunt tratați cu respect.

George Kun

10 ianuarie 2026

Photo credit: George Kun

Articol publicat in Revista Baabel